

Meta Kušar

Ljubljana

70.

Ko začno prepadi klicati prepad,
se šatuljice same zaklenejo.
Grom premakne rudo in rodove,
da bi tema shranila preteklost.
Človek se boji svinca in odpovedi,
trepeta pred svetlobo.
Naenkrat ga zasujeta dvom in hrepenenje.
Ne more jesti kruha.

71.

Kakor moja mama, kakor vrsta žensk v mestu,
počasi stepam testo, ker hočem, da dobro vzhaja.
Ne maram hiteti,
čeprav me puste ulice zmrazijo do kosti.
Če mi bodo vprašanja usahnila,
ne bom dobila tistega, kar mi pripada.
Čas duše je čas pesmi.
Prostora sta enaka.
Postrežeta si in gresta naprej.

72.

Ob reki se kujata kazen in zveličanje.
Maj poslušam. Odriva stavke.
Naj vprašam kneza o pravici?
Viteza o ropu?

Naj meščan pove o krivi prisegi?
Pesnik o laži in zavisti?
Kaj naj z mladeničem, ki se baha, ker je šibak,
in božjega ne razume?
Okoli vratu nosi *corno da caccia*.

73.

Če študiram nebesa, vidim, kako misel nastaja.
Sreča mi umije srce.
Zagledam usodo, ki je bolj nežna kakor zrela jagoda.
Nobene poti nazaj ni. Primem jo z dvema prstoma.
Rdeči sok kaplja po kamnu.
Pritisk ne skrivi duha, če hočeš, te požene,
celo tja, kamor še ne bi smel.
Zlatniki v temelju čakajo. Tudi sladkost
na nebu nabrana.
To je zgodovina plodov in sonca, ki sije nanje.

Alešu za štirideset let

74.

Ob zori najdem slepega kenguruja, ki se zaganja v ograjo.
Če ga pustim, bo do večera umrl.
Koliko dela, da bo življenje iz safirja
zraslo v smokvo.
Iz drevesa v mačko. Iz slona v brata.
Med Atenami in Amsterdamom leži
bridkost. Lepotica se boji
starega zlobneža,
ki hoče z odrekanjem razgaliti njen rod.
Esenca pa ves čas kaplja z belih gora.

75.

Po hodnikih odmeva:
Zmagati! Zmagati!
Priboriti si slavo!
Sama opustošena lepota.
Samostan še varujeta Marija in njena srna.
Želod in trava sta polna njunih odtenkov.

Čeprav bojevniki vidijo,
da se zgodovina preklaplja,
si črna mesečina ne upa počastiti ženske,
ki pod kupolo spokojno rojeva.

76.

Jeza in bes
ne obnavljata stvarstva.
Meč poka od občutkov,
ki preskakujejo z električno močjo.
Na ruševine tiho dežuje.
Ker so jih sladke robide varovale,
bo samota s svojim poželenjem obnovila sobane.
Modri sroboti se bodo zazibali v veder dan.
Kaj bršljan vidi, ko iz groba vstane?

77.

Plemenitaš opisuje svoja posestva,
čeprav mu nomadi z rušenjem dokazujejo nov red.
Ne poznajo njegovega razburkanega življenja.
Ne slišijo moči, s katero stopi v samostan.
Nič ne vedo o prehodu med zidom in zrakom?
Preden barbar razume, kako misliti
v pesmi, platnu, glini, kamnu,
uniči vse dame in darove.
Kakšna misel!
Povezati ga z ostanki nebeškega sveta.